

LEPKÉK UJPESTEN

Az egész olyan, mint egy mese. Nem is: az egész mese, úgy, ahogy van. Hogy az Óperenciás-tengeren is túl, tehát Ujpesten, élt egyszer egy szegény ember. (Javítunk: ember.) Ez az ember, amikor még kisgyermek volt, két elhatározást tett. Elhatározta egyfelől, hogy cukrász lesz belőle, másfelől meg, hogy lepkész. E célból aztán a leghíresebb magyar cukrászoknál tanulta a mesterségét, és a leghíresebb magyar lepkészeknél leste el a lepkegyűjtés tudományát. És aztán felnőtt, és hét határon híres cukrász lett belőle, bejárta a fél világot, aztán letelepedett szülőföldjén, nyitott egy cukrászdát a kertvárosban, ahová messze földről vándorolnak az édességre vágyók, mert tudják, hogy érdemes. És boldogan élt, amíg eszébe nem jutott, hogy hát ő csak munkaidejében cukrász, szabad idejében viszont lepkész. És e célból szintén bejárta az egész világot, és mindenféle kalandok estek meg vele, és gyűjtötte a lepkéket, ahol érte, Ázsiában, Dél-Amerikában és Afrikában is, és gyűltek a lepkék ezerszám, és amikor már annyi volt belőlük, hogy belepték a házat, akkor a cukrász-lepkész, kit Juhásznak hívnak egyébként, csak hogy rímeljen, megnyitotta háza alsó termeit, és kiírta, hogy Lepkemúzeum, és mindezt Ujpesten tette, a Dessewffy utca 26.-ban, és most

ott áll az a rengeteg sok lepke, és a cukrász most már tényleg boldogan él, amíg meg nem hal. És mi meg elgondolkodunk, hogy milyen faramuci is az élet, mert ha a dolgok

fordítva történtek volna, és hősünk hivatásszerűen lepkészne, és hobbiból cukrászkodna, akkor most professor volna a természettudományi karon, és preparált Dobos-tortákat állítana ki a magánmúzeumában; és akkor az ember megint csak úgy gondolja, hogy minden jól van, ahogy van.

És aki nem hiszi, járjon utána.

NÁDAS SÁNDOR